

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

16. ÚNORA 2025

Z obsahu:

**Evangelium je radost,
nemá se hlásat
s temnou tváří**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 27. listopadu 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Ústava Božího království
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatá Juliána z Nikomédie
Libor Rösner
- strana 4 -

**Novým předsedou ČBK
byl zvolen olomoucký
arcibiskup Josef Nuzik**
- strana 5 -

**Katakomy -
pohřebiště mučedníků
a svatých (2 - dokončení)**
- strana 6 -

Nenech se svěst
Małgorzata Sołtyková
- strana 7 -

Chléb svaté Zity (9)
Silvia Koscelanská
- strana 11 -

*Židle svatého Petra (latinsky Cathedra Petri), známá také jako Trůn svatého Petra,
je relikvie uchovávaná v bazilice svatého Petra ve Vatikánu.
Relikvie byla v této bazilice vystavena v roce 2024. Stalo se tak poprvé od roku 1867.*

Evangelium je radost, nemá se hlásat s temnou tváří

Katecheze papeže Františka při generální audienci 27. listopadu 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Poté, co jsem hovořil o milosti posvěcující a následně o charismatech, bych se dnes rád zaměřil na třetí skutečnost. Za prvé milost posvěcující; za druhé charismata; a co je to třetí? Skutečnost spojená s působením Ducha Svatého: „ovoce Ducha“. Zvláštní věc. Co to jsou tyto plody Ducha? Svátý Pavel nabízí jejich seznam v Listu Galatanům. Píše: „Ovoce Ducha je láska, ra-

dost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání.“ (5,22n) Je jich devět; to jsou „plody Ducha“. Ale co je to vlastně „ovoce Ducha“?

Na rozdíl od charismat, která Duch dává, komu chce a kdy chce, pro dobro církve, *plody Ducha* – opakují: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání – jsou výsledkem spolupráce mezi milostí a naší svobodou. Tyto plody vždy vyjadřují tvořivost

člověka, v němž „víra působí skrze lásku“ (Gal 5,6), někdy překvapivým a radostným způsobem. Ne každý v církvi může být apoštolem, ne každý může být prorokem, ne každý může být evangelistou, ne každý; ale každý bez rozdílu může a musí být laskavý, trpělivý, pokorný, tvůrce pokoje atd. Všichni však, ano, musíme jednat s láskou, musíme být trpěliví, musíme být pokorní, tvůrci pokoje a ne válek.

Pokračování na str. 5

Vždy budou ve společnosti lidé, kteří něčemu pevně věří, jsou dokonce nositeli pravdy, ale zároveň mají hodně oponentů, tvrdících, že pravdu nemají, že se věci mají jinak. Tak i na následujících stránkách můžeme odpozorovat onu rozporuplnost v názorech, zvláště jde-li o pravdy Boží, jejichž přijetí nebývá někdy snadné. Ten však, kdo tyto pravdy přijímá z lásky k Pánu, bude mít radost, že může do svého života přijmout něco trvalého, staletími ověřeného, dávajícího smysl pozemskému životu, jenž směřuje do věčné slávy v nebi – a tuto radost si uchovává i přes náročnost oněch pravd, i přes jejich radikálnost. Je to podobné jako u zamilovaného páru: jeden od druhého dychtivě přijímá vše, co vyjadřuje a podporuje jejich vzájemnou lásku. Čím déle jim tato zamilovanost vydrží (nejlépe po celý život), tím šťastnější budou a tím jistěji obstojí jejich láska, i když vstoupí do života nějaká bouře.

Ve vztahu k Bohu lze měřit onu zamilovanost podle pevnosti víry, a především podle skutků dosvědčujících víru v Boží pravdy. Proto každodenní zpytování svědomí nemá být trýznivým vynuceným úkonem, nýbrž mělo by vyvěrat z touhy do hloubky poznat svoji lásku k Milovanému, zda není zraňována něčím, co mohu a co bych měl změnit. Boží nauka, zjevená v Písmu a především skrze Pána Ježíše Krista, je pak nezpochybnitelnou směrůvkou, podle níž se máme ve svém životě i při zpytování svědomí ubírat.

Editorial

A bouřlivý vztah s Bohem? Vzpomeňme jen, jak často nám vlastní představy narušují náš poklidný život s Pánem, jak nás odvádějí od láskyplné a pokorné odevzdanosti jeho stvořitelské péči – někdy to jsou dokonce bouře emocí, které přetrvávají i po nějaký čas... Ovšem jejich původcem není Bůh – tyto bouře si způsobujeme my sami. Proto i již zmíněné každodenní zpytování svědomí má svůj význam, neboť nám může pomoci se z takovéto bouře bezpečně dostat opět do klidných vod našeho vztahu s Pánem.

V pátek slavíme svátek Stolce sv. Petra. (str. 10) Je to velmi obsažný svátek. Podívejme se nyní na něj jako na magisterium učitelského úřadu katolické církve, na Tradici. Učení Pána Ježíše Krista, který založil na apoštolu Petrovi – Skále svoji církev, nemůže být nikdy změněno: člověk na to nemá právo, a Bůh je vždy pravdivý, je Pravda sama. Tvrdí-li někdo opak, pak se velice mylí. Proto je vhodné v pochybnostech upřít svůj pohled na Pána Ježíše a na vše, co hlásal, jak žil, co vykonal – jen tak si lze uchovat smysl pro pravdu, pro uchování pravosti Tradice, pro zapojení Ježíšových požadavků do svého života... Víme, že kromě zástupu svatých najdeme v dějinách katolické církve – od jejich počátků až dodnes – i takové lidi, Bohu zasvěcené osoby nevyjímaje, kteří svým živo-

tem nebyli věrnými Kristovými učedníky. Žel, vyskytlo se i nemálo těch, kteří zpochybňovali Ježíšovo učení a vysvětlovali jej po svém, což způsobilo těžké rány v jednotě věřících, o niž ve své velekněžské modlitbě (srov. Jan 17) Pán Ježíš prosil svého Otce. Jestliže se to děje i dnes, může se zdát, že se Bůh změnil, že neodhadl lidskou slabost, hříšnost. Naopak! Stvořitel přece nemusí nic odhadovat, on ví! A právě proto se Boží Syn modlil krátce před svou výkupnou smrtí za věrnost a jednotu ve víře v Boží učení. Kdyby si myslel, že člověk bude schopen svými silami uchovat neporušený poklad víry, proč by se takto úpěnlivě modlil? A klidně může jít jen o malé stádce, jak naznačuje Ježíšovo oslovení učedníků v Lk 12,32...

I když tedy máme někdy pocit, že se naše modlitby mýjejí účinkem, pohleďme na Pána Ježíše a jeho velekněžskou modlitbu. Je snadné zmalomyslnět a říct, že to už prostě nejde změnit. Nikoliv! Změna situace je vždy možná, Bůh je přece všemocný! Bůh však není Bohem násilí, a proto neznásilňuje ani naši svobodu vůli, kterou nám dal do vínku. Nepřestávejme se tedy modlit a obětovat za uchování pravého pokladu katolické víry, zvláště pak v osobě nástupce na Petrově stolci, který nese před Bohem největší zodpovědnost. Když budou mlčet Ježíšovi učedníci, bude křičet kamení... (srov. Lk 19,40)

Daniel Dehner

Až dosud hlásali Ježíš i Jan shodně radostnou zvěst, že se přiblížilo Boží království. Krátce poté, co si Pán vybral svých Dva- náct, chystá se vyhlásit program tohoto svého království. U takové příležitosti nesmíš chybět. Posad' se do předních řad mezi jeho učedníky. Záleží velmi na tom, abys správně pochopil podstatu ústavního zákona, který tu Ježíš vyhlásí. Připrav se na to usebraností a modlitbou.

Očekáváš podobně jako celý zástup, že slíbené království přinese hojnost, blaho a odstraní všechno, co tak tíží? Obnov v sobě neochvějnou víru, že to, co nyní uslyšíš, je vedeno jasným Božím záměrem: vrátit lidstvu Boží dar, o který se připravilo svou nevěrností. Protože způsob, jakým lidé hledají zde na světě své ztracené štěstí, se zásadně rozchází s Božím záměrem a stal se bohužel takovou samozřejmostí, může se Ježíšovo slovo jevit jako nepřiměřené, nebo dokonce absurdní. Připrav se na ně tím, že se nejdříve zamyslíš nad výstrahou proroka Jeremiáše: Vzbud' v sobě připravenost změnit své názory a postoj a opustit své smýšlení, pokud je správně se smýšlením tohoto světa, *kte- rý svým srdcem odstoupil od Pána*. Připoj se k těm, kdo Pánu *důvěřují* a jen u něho hledají svou oporu. Čím radikálnější chce Ježíš změnit tvoje smýšlení, tím větší je ona všechno pomýšlení překračující bla- ženost, ke které tě chce Ježíš přivést. Jsi- li připraven uvěřit Pánu i v tom, co se při- čí tvým dosavadním náhledům, odevzdej božskému Učíteli svou vůli: *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.*⁽¹⁾

Blahoslavení jste vy, kteří jste chudí, hla- doví, kdo nyní pláčete! Chápeš, co to zna- mená? Hlavní hybnou silou všeho dění kolem tebe je honba za majetkem, za po- žitkem, za rozkoší za každou cenu. Božský Učitel tu naopak nejen blahoslaví a vyzve- dává to, co je pro lidi tohoto světa před- mětem strachu a přímo opovržení; ale do- konce těm, kteří si tak zakládají na svém jmění, postavení, lidské chvále, na všem, co si podle svého soudu mohou dovolit, vyslovuje neúprosné *běda vám!*

Tak jednoznačná Ježíšova slova ne- ní možno brát na lehkou váhu. Naopak, je ve tvém nejvlastnějším zájmu, abys z nich vyvodil nekompromisní závěry: Je-li podle Božího svědectví pravdou, že všechny dnes tak zbožňované a vyhledá-

Ústava Božího království

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Radujte se a jásejte,
máte v nebi hojnou odměnu.*

vané hodnoty nevedou k vytoužené bla- ženosti, ale k prokletí, znamená to, že názorový svět, který tak zobecněl, stojí ve skutečnosti na zcela chybných zákla- dech. S tímto způsobem smýšlení, s tě- mito hodnotami a cíli je třeba se vši roz- hodností skoncovat.

Chybí ti k tomu odvaha? Hledej ji u Pá- na: Je snad špatné mít majetek a pokrmu do sytosti? Špatné je nacházet v nich tako- vé zalíbení, jako by člověk už nic jiného nepotřeboval, jen tyto falešné bohy. Po- dívej se kolem sebe: *Po ovoci je poznáš.*⁽²⁾ Právě proto, že nemohou nasycit srdce, stvořené pro Boha, kvůli této nenasytné modloslužbě z lidského *nitra vycházejí špatné myšlenky, smilstvo, krádeže, vraž- dy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prosto- pášnost, závist, urážky, pycha, pošetilost.*⁽³⁾

Viš, co je vrcholem této pošetilosti? Za- viněná a přímo chtěná tupost pro všech- no, co je Boží. Jakmile lidé místo Boha posadili na trůn majetek, rozkoš, sami se- be a svůj prospěch, *pošetile říkají ve svém srdci: Bůh není; zkaženě, zvráceně jed- nají: všichni pobloudili, všichni se zkazili. Ni- kdo nekoná dobro.*⁽⁴⁾

Je však možné, abys uprostřed světa stál proti světu? Můžeš si být jist, že to od tebe nežádá nějaký samozvaný fantas- ta, ale sám Boží Syn, a on sám nastoupil tu cestu, kterou hlásá. Opustil nejněžnější náruč nejlaskavějšího Otce, který jej mi- luje od věčnosti, a přijal na sebe všechno nepohodlí, jaké tu na zemi snášejí ti nej- chudší a nejubožejší. Zanedlouho půjde ještě mnohem dále. Vzdá se i dobré po- věsti a bude připočten k bezectným a pro- kletým. Radikální rozchod se světem je jedinou možnou cestou, jak přispět k zá- chraně světa. Vystoupit z řady a postavit se proti proudu vyvolá samozřejmě nejdří- ve velkou nelibost: *Budou vás nenávidět, vyloučí vás ze svého středu, potupí a vyma- žou vaše jméno jako proklaté kvůli Synu člověka. Ale právě vy jste blahoslavení!* I když o vás nyní mluví jako o špatných

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 17,5-8

Tak praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srd- cem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nevidí, že by při- šel déšť, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. Požehnaný člověk, který doufá v Hos- podina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhání k potoku; když přijde vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.“

2. čtení – 1 Kor 15,12.16-20

Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hří- ších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

Dokončení na str. 13

lidech, *když budou pozorovat, že konáte dobro, budou velebit Boha v den navštíve- ní*⁽⁵⁾. To je podle Pána jediný způsob, jak se máš zalíbit světu, i když se tak stane až *v den navštívení*. Běda, kdyby tě všichni chválili z jiného důvodu. Znamenalo by to, že si kupuješ jejich přízeň jako *faleš- ný prorok*. Již ve své první písni tě Žalmis- ta povzbuzuje: *Blaze tomu, kdo nechodí, jak mu radí bezbožní, nepostává na cestě, kudy chodí hříšní, nezasedá ve shromáždě- ních rouhačů, ale má zalíbení v Hospo- dinově zákonu. Je jako strom u vody, ne- vadne a přináší ovoce.*⁽⁶⁾

Jsi ochoten stát se občanem Králov- ství s touto ústavou?

Pane, ke komu bych šel? *Ty máš slova věčného života.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ 1 Sam 3,10; ⁽²⁾ srov. Mt 7,16; ⁽³⁾ Mk 7,21-22;

⁽⁴⁾ srov. Ž 14,1.3; ⁽⁵⁾ srov. 1 Petr 2,12;

⁽⁶⁾ srov. Ž 1,1-3; ⁽⁷⁾ Jan 6,68.

Svatá Juliána z Nikomédie

Máme zde další příběh dívky-panny z raných dob křesťanství, která položila svůj život pro Pána Ježíše, aby tak zachovala svou čistotu a víru. Jakkoliv se nám tyto osobní historie mohou zdát navlas stejné, nesvědčí to nikterak proti nim a proti jejich pravdivosti. Naopak. „Nihil novi sub sole“ („Nic nového pod sluncem“) zní známý biblický výrok ze starozákonní knihy Kazatel v latině, tj. v jazyce těch, kdo ve jménu svých pohanských bohů popravovali vyznavce Krista, kteří se ho odmítli vzdát. Nic nového pod sluncem, historie se opakuje, dívky, které raději volily smrt než zradu svého nebeského Života, hynuly za dob starověkého Říma po stovkách. A nechybějí ani dnes.

Jednou z nich byla i Juliána, narozená v dnešním tureckém Izmitu. Tehdy však toto město znal každý jako Nikomédii a z tohoto důvodu dnes světici známe jako Juliánu z Nikomédie.

Narodila se pravděpodobně v roce 285 do pohanské rodiny, která patřila k místní honoraci. Dokládá to fakt, že když Juliána dospívala, rozhodl se její otec Africanus provdat ji za mladého muže jménem Eulesius, jenž se někdy v té době stal prefektem města, tj. zástupcem samotného císaře. Těžko by Eulesius souhlasil se sňatkem s nějakou dívkou, jež by mu nebyla rovna rodem, Juliánina rodina opravdu musela v Nikomédii něco znamenat.

Svatba neměla být uzavřena ihned, ale až poté, co Juliána dovrší 18 let. Jenže otec ve svých kalkulacích nepočítal s tím, že by mohla Juliána být jen zaprotestovat, natož chystaný sňatek odmítnout. Přesně k tomu však došlo. Africanus svou dceru neznal a nic o ní nevěděl, neměl tudíž ani potuchy, že Juliána již dlouho předtím začala hledat jiné hodnoty, než jakými žila jeho rodina a okolí, a že bytostně prahla po nalezení pravdy. Nepřišlo mu na mysl, že by ji našla jinde než v pohanské víře v mnohobožství, jež bylo v Římském impériu samozřejmostí, byť u mnohých měla tato víra spíše formální ráz. A už vůbec mu nepřišlo na mysl, že by ji našla v Římany opovrhovaném učení Ježíše Krista, jež si získávalo v říši stále více sympatizantů a jež on sám až fanaticky nenáviděl.

Juliána, zasažená láskou Božího Beránka do nejhlubších komůrek svého srdce, se s Ježíšem zasnoubila. Proto otcovo rozhodnutí provdat ji za Eulesia odmítla s tím, že by si ho byla ochotna vzít, ovšem jen tehdy, pokud on uvěří a nechá se pokřtít.

Měla o tom prý dokonce vést disputaci se samotným Eulesiem, jenž jí měl říct, že i kdyby chtěl, tak to neudělá, ježto se bojí císaře. Načež mu Juliána opáčila, že pokud se on bojí člověka vládnoucího nad malým kouskem území, jak se nemá ona bát Krále králů, Pána nebe i země, života i smrti a klidně ho zradit.

Pyšného a ambiciózního mladého muže toto ultimátum dopálilo tak, že se ze zamilovaného nápadníka proměnil v zapřísáhlého Juliánina nepřitele zuřícího nenávistí. Ani Africanus nezůstal vůči Juliánině přiznání a podmínce apatický a ve snaze svou dceru zlomit, nejprve ji uzavřel v jejím pokoji a následně ji poslal do městského vězení. Protože nepovolila, Eulesius, oplývající soudními pravomocemi, ji už z pozice městského prefekta obžaloval z praktikování zapovězené křesťanské víry. Dopředu tím odsoudil nebohou dívkou ke krutým mukám.

Sotva odmítla poslední nabídku ke změně postoje i víry, vzali si ji „do parády“ vězňitelé, kterým podle některých zpráv velel sám Africanus. Nejprve ji zbičovali a posléze pálili pochodněmi. Ne ovšem hned po sobě a ne jen jednou, ale po několik dní, v mezičase ji trápili hladem. Dá se přitom předpokládat, že si na Eulesiův příkaz dávali na Juliánině trýznění záležet, probodli ji např. železnou tyčí holeně, leč nadarmo. Statečnou dívku žádná z těchto mučících praktik nezlomila, odevzdána do vůle Boží snášela vše s neuvěřitelným heroismem.

Když nic z osvědčených tortur nepomáhalo, rozhodli se katani na Eulesiův příkaz celou záležitost skoncovat. Nejprve Juliánu polili vroucím olovem a poté coby římskou občanku sťali mečem. To vše se dělo 16. února 304, možná 305.

Abraham van Merlen (1579-1660):
Svatá Juliána z Nikomédie

Někdy kolem roku 567, tj. už pro křesťany v lepších dobách, byly Juliániny ostatky, které se křesťanům z Nikomédie podařilo tajně vyzvednout a pohřbit, převezeny do Kumy – řecké osady poblíž Neapole, načež se v roce 1207 ocitly přímo v Neapoli. Část relikvií svěřice později skončila např. v Comu, Ravenně, Remeši, Orleánsu, Bruselu či Mnichově.

Svatou Juliánu poznáte v ikonografii podle dlouhých šatů, u sebe mívá knihu, kříž, korunu, lilii, meč, mučednickou palmu a u nohou řetězy spoutaného d'ábla. Posledním atributem se odkazuje na příhodu, která se udála jedné noci ve vězení. Juliánu tam navštívil d'ábel jakožto krásný anděl a snažil se ji přesvědčit, že sám Bůh ho vysílá, aby ji přesvědčil k poklonění se římským bůžkům. Juliána však nebyla člověkem dnešních dní, věděla, že nemůže uznávat žádné jiné náboženství než křesťanské. Začala se intenzivně modlit, aby jí Pán vyjevil totožnost krásného anděla, který k ní takto mluví. Bůh k ní promluvil, vyléčil její rány a přikázal jí chytit onoho pokušitelského anděla a vymámit z něj přiznání. Juliána tak udělala a satan se jí přiznal, že není andělem dobrým, nýbrž padlým. Juliána ho tedy spoutala řetězem, jehož druhým koncem ho pak bila a následně vhodila do díry sloužící jako záchod.

Tato mučednice z přelomu 3. a 4. století je patronkou nemocných lidí, lidí čelících duchovnímu pokušení a žen v pozeňnaném stavu.

Evangelium je radost, nemá se hlásat s temnou tváří

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Mezi plody Ducha, které apoštol vyjmenoval, bych rád zdůraznil jeden z nich a připomněl úvodní slova apoštolské exhortace *Evangelii gaudium*: „Radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. Ti, kdo přijímají spásu od něj, jsou vysvobozeni z hříchu, ze smutku, z vnitřní prázdnoty a z osamění. S Ježíšem Kristem se vždycky rodí a obnovuje radost.“ (č. 1) Někdy nastanou smutné chvíle, ale vždy je tu pokoj. S Ježíšem jsou přítomni radost a pokoj.

Radost, ovoce Ducha, má s každou jinou lidskou radostí společný určitý pocit plnosti a spokojenosti, který vzbuzuje přání, aby trval věčně. Ze zkušenosti však víme, že se tak neděje, protože všechno tady dole rychle pomíjí. Všechno plyne rychle. Vzpomeňme si společně: mládí – to rychle pomine –, zdraví, síla, hojnost, přátelství, lásky... Trvají i sto let, ale pak... už ne. Vše rychle pomíjí. Na druhou stranu, když tyto věci nepominou rychle, po nějaké době už nestačí, nebo dokonce začnou nudit, protože, jak řekl svatý Augustin Bohu: „Stvořil jsi nás pro sebe, Pane, a naše srdce jsou neklidná, dokud nespočinou v tobě.“⁽¹⁾ Existuje neklid srdce, které hledá krásu, pokoj, lásku a radost.

Radost evangelia, evangelijní radost, se na rozdíl od jiných radostí může každý den obnovovat a stát se nakažlivou. „Jedině díky tomuto setkání – či opakovanému setkávání – s Boží láskou, která se mění ve šťastné přátelství, jsme osvobozeni od svého otupělého svědomí a od své autorferenciality. [...] Zde je pramen evangelizačního působení. Vždyť přijal-li někdo tuto lásku, která ho obdarovává smyslem života, jak by mohl potlačit touhu sdělovat ji druhým?“ (*Evangelii gaudium*, 8) To je dvojí charakteristika radosti, která je ovocem Ducha: nejenže nepodléhá nevyhnutelnému opotřebení časem, ale znásobuje se tím, že se o ni dělíme s druhými! Pravá radost se sdílí s druhými a je také nakažlivá.

Před pěti stoletími žil – zde v Římě – světec jménem Filip Neri. Do dějin se zapsal jako světec radosti. Slyšte dobře: světec radosti. Chudým a opuštěným dětem

ve své oratoři říkával: „Děti, buďte radostné, nechci skrupule ani sklíčenost, stačí mi, že nehřešíte.“ A také říkával: „Buďte hodní, pokud můžete!“ Méně známý je však zdroj, z něhož jeho radost pramenila. Svatý Filip Neri měl takovou lásku k Bohu, že se někdy zdálo, že mu srdce pukne v hrudi. Jeho radost byla v plném slova smyslu plodem Ducha. Světec se účastnil jubilea roku 1575, které obohatil o později pěstovanou praxi návštěvy sedmi bazilik. Ve své době byl skutečným evangelizátorem skrze radost. A měl to, co měl i Ježíš, který vždy odpouštěl, odpouštěl všechno. Možná si někteří z nás pomyslí: „Ale já jsem udělal tenhle hřích, a ten mi nebude odpuštěn...“ Dobře poslouchejte: Bůh odpouští všechno,

Bůh odpouští vždycky. A to je ta radost: že nám Bůh odpustil. A kněžím a zpovědníkům vždy říkám: „Odpusťte všechno, moc se nevyptávejte a odpusťte všechno, všechno a vždycky.“

Slovo „evangelium“ znamená radostná zvěst. Proto ji nelze sdělovat s protáhlými tvářemi a temným výrazem, ale s radostí toho, kdo našel skrytý poklad a drahocennou perlu. Vzpomeňme si na povzbuzení, které svatý Pavel adresoval věřícím církve ve Filipech a které nyní adresuje nám všem – a které jsme dnes slyšeli: „Vždy se radujte v Pánu, opakují: radujte se. Ať je všem známa vaše dobrota.“ (Flp 4,4–5)

Draží bratři a sestry, radujte se s Ježíšovou radostí v srdci. Děkuji.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ *Vyznání*, I, 1.

Novým předsedou ČBK byl zvolen olomoucký arcibiskup Josef Nuzík

Na Arcibiskupství pražském jednali ve dnech 21.–22. ledna 2025 biskupové Čech, Moravy a Slezska. Hlavním bodem 142. plenárního zasedání byla volba nového vedení České biskupské konference. Novým předsedou ČBK byl zvolen arcibiskup olomoucký Josef Nuzík, místopředsedou litoměřický biskup Stanislav Příbyl. Dále se volila Stálá rada ČBK, jejímiž členy byli na další funkční období, které začne platit od 29. dubna 2025, zvoleni ostravsko-opavský biskup Martin David a českobudějovický biskup Vlastimil Kročil.

Biskupové se mj. věnovali otázkám Charity ČR. Schválili její rozpočet stejně jako rozpočet České katolické charity pro rok 2025. Jmenovali na další funkční období stávajícího ředitele Charity ČR pana Lukáše Curyla; prezidentem na další funkční období byl potvrzen rovněž její stávající prezident, pomocný biskup českobudějovický Pavel Posád. Členové ČBK schválili také prodloužení každoroční sbírky na pomoc pronásledovaným křesťanům a dalším potřebným v zahraničí.

Schválili rovněž zřízení *Rady pro prevenci a ochranu před zneužíváním a Centra proti násilí a zneužívání v církvi* v rámci ČBK, které se bude zabývat problematikou ochrany nezletilých a zranitelných v církvi, což bude obsahovat mimo jiné přípravu a rozvíjení preven-

tivních programů pro pastorační, vzdělávací a formační prostředí v církvi; informování a poradenství pro zaměstnance církví zřizovaných institucí, zvyšování povědomí o této problematice a spolupráci a vytváření sítí mezi všemi církevními organizacemi.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně zkráceno a upraveno)

Katakomby - pohřebiště mučedníků a svatých (2 - dokončení)

Mnoho dalších křesťanů, včetně vysoko postavených osobností, též chtělo být pohřbených v této „svaté blízkosti“. Patří sem i dva papežové - mučedníci **Marcellinus** (296-304) a **Marcellus I.** (308-309). První z nich chtěl být pohřben hned vedle **sv. Crescentia**, jak to uvádí sbírka papežských biografii, tzv. *Liber Pontificalis*. Crescentius byl totiž nejuctívanějším mučedníkem a poutníci ho nejčastěji navštěvovali. Mlčky o tom svědčí stovky graffiti - nástěnných nápisů v Crescentiově kryptě, k níž se lze dostat kamenným schodištěm z baziliky sv. Silvestra. Podle téže *Liber Pontificalis* byl Crescentius zbičován a zaživa upálen před očima svých tří společníků v utrpení: Larga, Smaragda a jáhna Cyriaka, vysvěceného papežem Marcellinem. Při svém umučení zvolal: „*Sláva ti, Pane Ježíši Kriste, který ses rozhodl vyvolit si nás ve svém milosrdenství!*“ V noci Crescentia tajně pohřbil presbyter Jan na území Priscilliných katakomb. Časem tam v podzemních hrobkách baziliky sv. Silvestra našli místo odpočinku také další čtyři papežové: **Liberius** (352-366),

Siricius (384-399), **Celestin I.** (422-432) a **Vigilius** (537-555).

Vraťme se však ještě do počátků Priscilliných katakomb, do konce 2. století, k bohaté senátorské rodině sv. **Pudense** a jeho dvěma Bohu zasvěceným dcerám, k sv. **Pudenciáně** a sv. **Praxedě**. Ve spisu *Gesta Pudentianae et Praxedis* je zaznamenáno, že Pudens na podnět svého učitele papeže Pia I. (asi 140-154) nechal proměnit svůj dům v kostel. Po jeho smrti postavily jeho dcery, k velké radosti papeže, baptisterium - křesťanskou křtitelnici. Zde přijali křest mnozí ze služebníků senátorské rodiny, ale též mnoho jiných pohanů. Pudenciána zemřela 19. května ve věku pouhých 16 let a byla pohřbena vedle svého otce v Priscilliných katakombách. Praxeda dala potom k dispozici další dům, z něhož se stal kostel; tam dnes stojí *Santa Prassede* - bazilika sv. Praxedy. Je to nedaleko baziliky *Santa Maria Maggiore*. Mnoho křesťanů se zde setkávalo u modlitby a právě zde papež Pius I. často slavil mši svatou.

Když začalo kruté pronásledování křesťanů, ukrývala Praxeda mnoho věřících ve svém *domus ecclesiae* - domě církve, dávala jim jídlo a duchovně je živila Božím slovem. O tom se dozvěděl císař Antoninus Pius a jeho vojáci překvapili křesťany při modlitebním setkání. Dvaadvacet věřících a též jejich kněz sv. **Semetrus** byli bez soudního procesu na místě zabiti. Ještě téže noci Praxeda posnášela všechna mrtvá těla mučedníků, setřela jejich krev a zařídila, aby byli pohřbeni v Priscilliných katakombách. Jen dva měsíce nato, 21. července (rok smrti všech vzpomínaných svatých se neuvádí) následovala i ona tyto svědky víry na smrt a byla pohřbena vedle svého otce a sestry.

Detail fresky zobrazující svatou Crescentia, která zabíjí draka, sakristie oratoře San Crescentino, Morra, Città di Castello

Vzpomeňme ještě jeden nález hrobu, který archeologové odkryli 25. května 1802. Byly v něm kosti 13-14letého děvčete z přelomu 3. a 4. století a tři terakotové desky s vyrytým nápisem: LUMENA/PAXTE/CUM FI. Ve správném pořadí to znamená: PAXTE/CUM FI/LUMENA - Pokoj s tebou, Filoméno. Na náhrobní desce se kromě toho našla zobrazení kotvy, šípů a palmy, což mnozí interpretují jako odkaz na mučednictví sv. **Filomény**. Názory se sice rozcházejí, faktem však zůstává, že v roce 1805 se relikvie, jakož i trojdílná náhrobní deska dostaly do města *Mugnano del Cardinale* v blízkosti Neapole. Již za krátký čas se u Filoméniina sarkofágu udály pozoruhodné zázraky, jako například v roce 1835 okamžité uzdravení smrtelně nemocné, později blahoslavené Pauliny Jaricotové (1799-1862). Papež Řehoř XVI. tento zázrak uznal a v roce 1837 povolil uctívání mladé světky.

Paulina Jaricotová přinesla Filoméniinu relikvii svému dobrému příteli Janu Vianneyovi do Arsu. Také on byl Filoméniinu relikvií svému dobrému příteli Janu Vianneyovi do Arsu. Také on byl Filoméniinu relikvií svému dobrému příteli Janu Vianneyovi do Arsu. Také on byl Filoméniinu relikvií svému dobrému příteli Janu Vianneyovi do Arsu.

Paulina Jaricotová přinesla Filoméniinu relikvii svému dobrému příteli Janu Vianneyovi do Arsu. Také on byl Filoméniinu relikvií svému dobrému příteli Janu Vianneyovi do Arsu.

Relikvie sv. **Pudenciány** a sv. **Praxedy** dnes spočívají v bazilice *Santa Pudenziana*, v jednom z nejstarších kostelů v Římě, postaveném na zbytcích vily senátora Pudense. Dále pak v bazilice *Santa Prassede*, známé byzantskými mozaikami, nejstarší kostelní věží v Římě a relikvií Ježíšova utrpení - sloupu, k němuž byl Spasitel přivázán při bičování. Při svém pobytu v Římě zde v přilehlém klášteře žili slovanští věrozvěstové sv. **Cyril** a **Metoděj**.

ménou uzdraven. Stalo se tak 12. května 1843 po zaopatření svátostmi a přijetí pomazání nemocných. K její cti vystavěl v kostele boční kapli a od té doby vždy vykonával svůj apoštolát duchovního pastýře společně s touto světicí, již připisoval každé vyslyšení modlitby.

Svatá Filoména

(foto © Godock/Alamy Stock Photo)

Svatý papež Pius X. proto při audienci 6. ledna 1907 odpověděl všem, kdo vyjádřili pochybnosti o Filoménině existenci: „Jak může někdo nevidět, že největším argumentem ve prospěch kultu svaté Filomeny je farář z Arsu? Jejím prostřednictvím, v jejím jménu a na její přímluvu obdržel nespočetné množství milostí a nepřetržitě zažíval zázraky.“

V 60. letech minulého století byla Filoména v rámci liturgické reformy sice vyškrtuta z kalendáře svatých, navzdory tomu však přímluva tohoto mladého děvčete z Priscilliných katakomb a její pomoc zde zůstávají nadále.

Z *Vítězstvo Srdca* 160/2024
přeložil a upravil -dd-

Nenech se svěst

V duchovním světě existují pouze dvě království: světla, v němž vládne Bůh, a temnot, v němž panuje zlý duch. Neexistuje žádná „země nikoho“. Je na člověku, pro které z těchto království se rozhodne.

Okultismus neboli hledání pomoci u neznámých sil představuje pro člověka velice nebezpečnou záležitost. Veškeré metody mající zajistit zdraví, harmonii, vědění či sebezdokonalení, jež pracují se zdánlivě dobrými zdroji nadpřirozených sil, s kosmickou energií nebo božskými silami přírody, jsou ve skutečnosti v součinnosti s působením démonů. Koketováním s okultismem se člověk poddává vládě zlých duchů, což s sebou vždy přináší tragické důsledky. Nadpřirozený dar, který nepochází od Boha, pochází od zlého ducha a nemůže přinést dobré ovoce, přestože z něj zprvu kyne nějaký užitek, např. moc uzdravovat nebo vědění. Jde o zdánlivá dobra, jelikož opravdovým cílem zlého ducha je vždy záhuba člověka, uvrhnout ho do tenat hříchu a odloučit od Boha. Okultistické praktiky jsou porušením prvního přikázání Desatera, jsou těžkým hříchem, který přetrhává spojení člověka s Bohem. Pán Ježíš vysvětloval Alici Lenczewské: „Smrtelný hřích Mě zabíjí v chrámu lidské duše. Jsem v jeho duši mrtvý a mrtvá je i jeho duše. (...) Dokud však je na světě, má možnost zmrtychvstání duše prostřednictvím smíření se Mnou.“ (Słowo pouczenia, 160) Když ale člověk Boha odvrhne, stává se bezbranným vůči zničujícímu působení zlého ducha.

Církev varuje

Pán Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už vám udělat nemohou. (...) Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla.“ (Lk 12,4-5)

Církev, poslušna slovům Kristovým, varuje před duchovními ohroženími. V *Katechismu katolické církve* najdeme toto poučení: „Je třeba odmítat všechny způsoby věštění: dovolávat se satana nebo zlých duchů, vyvolávání mrtvých nebo jiné praktiky, o nichž se neprávem soudí, že »odhalují« budoucnost. Uchylovat se o radu k horoskopům, k astrologii, k hádá-

ní z ruky, k výkladu předtuch nebo věšeb, k jevům jasnovidectví, ptát se medií, v tom všem se skrývá vůle mít vládu nad časem, nad dějinami a konečně nad lidmi a zároveň touha naklonit si skryté mocnosti. Je to v příkrém rozporu se ctí a úctou spojenou s láskyplnou bázni, jakou dlužíme pouze Bohu.“ (KKC 2116) „Všechny praktiky magie a čarodějnictví, kterými člověk zamýšlí podrobit si skryté mocnosti, aby mu sloužily, a tak dosáhnout nadpřirozenou moc nad bližním, byť by to směřovalo i k jeho uzdravení, závažně odporují ctnosti zbožnosti. Takové praktiky jsou ještě více odsouzené, jsou-li spojeny se záměrem škodit druhým nebo když se dovolávají zásahu zlých duchů. Také nošení talismanů je hodno pokárání. Věštění nebo magie se často užívá ve spiritismu. Proto církev věřící před ním varuje. Uchylování se k tzv. přírodním léčebným metodám nesmí vést ani ke vzývání zlých mocností, ani ke zneužívání důvěřivosti druhých.“ (KKC 2117)

Svatý Jan Pavel II. obrátil pozornost na nebezpečí šířících se praktik pocházejících z Dálného východu: „Je třeba varovat křesťany, kteří se s nadšením otvírají rozmanitým nabídkám pocházejícím z náboženských tradic Dálného východu a týkajícím se například technik a metod meditací a askeze. V jistých společenstvích se to stalo jakousi módou, která je nekriticky přijímána.“ (Překročit práh naděje)

Kardinál Ratzinger poukázal na zásadní rozpor mezi západní a východní mystikou: „Charakteristickou vlastností tohoto druhu mystiky (jogína) je zkušenost identity: mystik tone v oceánu »naprosté jednoty« (...). Na posledním stupni tohoto prožitku mystik neřekne svému Bohu: »Jsem tvůj«, ale jeho formulace bude znít: »Já jsem ty.«“ (Věra - pravda - tolerance)

Je záhodno zde připomenout i slova sestry Michaely Pawlikové, jež dlouhá léta působila v Indii: „Účinky západní a východní mystiky stojí vůči sobě v naprostém protikladu. Nejsou to různé cesty vedoucí na tentýž vrchol, ale je to dosahování zcela

odlišných vrcholů: vrcholu pokory a vrcholu pýchy! Jedni dospívají k Pravdě, druzí k iluzi.“

Vědomí hříchu

Móda oddávat se praktikám pocházejícím ze spirituality, jež jsou křesťanství cizí, o níž psal sv. Jan Pavel II., a nárůst popularity pohanských rituálů uspávají svědomí mnoha lidí. Je snazší ospravedlnit své počínání, když „to dělají i jiní“. Těžší už však je přijmout pravdu o ohrožení, jaké představuje hřích, a o reálném působení zlého ducha. Svátý Jan Pavel II. v poselství adresovaném účastníkům prvních Světových dní mládeže učil takto: „Je třeba se neustále vracet ke kořenům zla a hříchu v dějinách lidstva a celého světa, tak jako se vrátil Kristus k tomuto kořeni ve svém velikonočním tajemství kříže a zmrtvýchvstání. Není třeba se bát nazvat prvního působitele zla jménem. Je to ďábel. Taktika, které užil a užívá, spočívá v tom, že se sám neodhaluje. Že zlo, od začátku jím vštěpované, má vycházet z člověka, jeho systému a vztahů – mezilidských, mezitřídních, mezinárodních –, aby se tak stále více stávalo »strukturálním« hříchem a mohlo se stále méně identifikovat jako hřích »osobní«. Aby tedy měl člověk pocit, že je hříchu »zbaven«, a současně aby byl do něj stále více pohroužen. (...) Vždyť nelze svět odtrhávat od Boha a stavět jej v srdci člověka proti Bohu. Nelze ani odtrhávat člověka od Boha a stavět ho proti Bohu. To je totiž proti povaze světa a proti povaze člověka, proti niterné pravdě, která utváří celou skutečnost. Lidské srdce je opravdu nekli-

né, dokud nespočine v Bohu.“ (Parati semper, 15) Vzdálení se Bohu, život v hříchu s sebou přináší tragické důsledky. Jasně to ukazují svědectví lidí nacházejících se v různých duchovních ohroženích, kteří se podělili o své zkušenosti. Je na místě alespoň některé z nich přiblížit.

Důsledky seance reiki

Dozvuky jednoho „uzdravujícího zároku“ reiki pociťuje paní Barbara dnes.

„První symptomy tohoto léčení se přihlásily hned následujícího dne. Ovládl mě obrovský strach, sevřel se mi žaludek, mě-

la jsem dojem, že mi z obličeje slézá kůže. Postupem času tyto pocity nabíraly na intenzitě a rozmanitosti. V hlavě mi začalo šumět a tento šum postupně přešel v pocit pečení a pálení obličeje a tlaku na zádech a hrudním koši. Nejhorší ale pro mne byl pocit, že mě po těle hladí nesmírně těžké dlaně, které mě přitlačují ke gauči, na němž jsem ležela. Současně jsem cítila, jak se jiné ruce mihají ve vzduchu kolem mého těla. Čím rychlejší to mihání bylo, tím silněji ta dlaň dopadala na mé tělo, což mi způsobovalo značnou bolest. Krom toho jsem cítila, jak se do mého těla zakusují zuby a drásají mě paráty. Vrcholem mé bolesti byl pocit jehel probodávajících mou kůži a tělo podél páteře. Všechny tyto symptomy působily současně, o spánku nemohla být vůbec řeč. Zničená a naprosto zoufalá z pronásledování zlých duchů jsem se rozhodla spáchat sebevraždu. Svěřila jsem se Božímu milosrdenství a začala si podřezávat žíly... V tu chvíli u dveří zazvonil můj soused. (...) Pochopila jsem, že mou jedinou záchranou je Ježíš. Dnem i nocí jsem k Pánu vysílala prosby o záchranu. A díky vroucí modlitbě, častému přistupování ke svátostem, postu o chlebu a vodě a modlitbě lidí z Obnovy v Duchu Svatém všechna ta trápení zlého ducha dočista ustala. Čas od času se ještě některé symptomy vracejí, ale už se jich nebojím; dnes na tyto útoky Zlého pohlížím jako na pobídku k inten-

KNĚZ STOJÍ VÝŠE NEŽ KRÁL

„Trůn kněžství je zřízen v nebi: je mu svěřeno to, co patří k nebi. To, co kněz rozhodne zde na zemi, potvrzuje Bůh v nebi...“

Úkolem krále je řídit věci pozemské, autorita kněze však pochází z nebe. Králi je svěřeno to, co je zde na zemi, knězi to, co je v nebi.

Králi jsou svěřena těla, knězi duše.

Král promíjí dluhy daní, kněz dluhy hříchů.

Král používá donucení, kněz jen povzbuzuje.

Ten první působí silou, ten druhý přesvědčením.

Král má materiální zbraně, kněz duchovní. Král bojuje proti barbarům, kněz proti démonům.

Proto je panství kněze vyšší než královo.“

sv. Jan Zlatoústý (†407), 4. homilie: Viděl jsem Pána

* * *

„Jelikož je totiž víra vždy táz, ani jí nepřidá ten, kdo o ní umí říci velmi mnoho, ani jí neubere ten, kdo dokáže říci jen málo.“

Sv. Irenej, Proti bludným naukám

NEOMYLNÁ VÍRA

„Bůh je pravda; a nám je dáno, abychom tuto pravdu uprostřed svého lidství zaslechli, abychom ji opakovali a zvěstovali, a to ve svých řečech, svými lidskými slovy a větami. Z toho odvozuje církev povinnost víru také v jasných člancích víry vyslovovat a dále předávat.“

sv. Jan Pavel II. (1920–2005)

* * *

„Jsme osobně odpovědní za každý kousek Božího království, který představujeme. Teprve když se Kristus stane jedinou směrnicí našeho jednání, když láska k Bohu a k lidem bez odporu proniká z nás navenek, teprve pak se v nás Kristus v této době narodí a může být mír na zemi.“

P. Werenfried van Straaten (1913–2003)

živnější modlitbě a naprostému odevzdání se Ježíši. Nyní chápu, že Pán ve své lásce tyto útoky Zlého na mne dopustil, aby mě pobídl k intenzivnější modlitbě a častému přistupování ke svátostem.“

Silvova metoda kontroly mysli

Tomasz se soužil kvůli závislosti na pornografii a hledal z této své závislosti cestu ven. Na radu svého kamaráda zavítal na kurz Silvovy metody.

„První dva dny tohoto kurzu ukázaly různé rádooby psychologické metody umožňující zdánlivě zlepšit činnost paměti a napravit produktivitu mozku. Poslední den nás učili, jak lze diagnostikovat nemoci a na dálku je léčit. Bylo to vše o to pozoruhodnější, že jsem se na vlastní kůži přesvědčil o existenci skutečnosti, o které jsem neměl tušení, ale která nicméně působila. Dnes vím, že šlo o spiritismus a že to vědění pocházelo od démonů. Po zakončení kurzu jsem začal vehementně praktikovat nově nabyté dovednosti a vyprávět o tomto »magickém« světě svým příbuzným. (...) Měsíce míjely a můj stav, místo aby se zlepšoval, se zhoršoval. K největším problémům se začaly přidružovat nové – stával jsem se postupně stále více smutnějším a podrážděnějším. Děly se se mnou podivné věci: stále častěji jsem měl hororové sny a budil jsem se v panické hrůze. Báť jsem se usnout, poněvadž jsem měl dojem, že kromě mě je v mém pokoji ještě někdo. Časem jsem při meditaci cítil, jako kdyby mě někdo dusil. Napadaly mě též sebevražedné myšlenky. (...) Naštěstí na mne Bůh ani v tomto mém stavu nezapomínal. První paprsek naděje zazářil, když mi přítel mých rodičů sdělil, že meditace, kterou praktikují, je nebezpečná, a poradil mi, abych poslouchal promluvy P. Jacquese Verlindeho. (...) Otevřely se mi oči – v jeho povídání jsem se poznal a pochopil jsem, že to, co dělám, je zdrojem mých problémů. Zanechal jsem od té doby praktikování meditací a zašel jsem ke zpovědi. Od toho okamžiku zmizely všechny nadpřirozené experimenty.“

Zapletený s jógou

Wieslaw zaslechl v rádiu, že jóga je relaxací, která zaručuje libé pocity. Navnaděn tímto ujištěním se rozhodl vyjít avizované nabídky vstříc.

„Neměl jsem potuchy, co to jóga je, ale viděl jsem to tak, že právě v ní najdu vyřešení svých problémů. Začal jsem tedy

NEOTŘESITELNĚ PEVNÁ VÍRA

„Katolická víro, jak neotřesitelně pevná jsi, jak hluboce zakořeněná, na jak pevné skále zbudovaná! Nebe a země pominou, ale ty nikdy nepomineš. Celý svět ti od samého počátku odporoval, ale ty jsi byla mocnější a vždy jsi triumfovala.

A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. (1 Jan 5,4)

Ona podřídila mocné krále Kristu, získala národy k poslušnosti Kristu.

Co dalo apoštolům a mučedníkům sílu, aby vzali na sebe tvrdé boje a těžké tresty, ne-li víra, zvláště víra ve Zmrtvýchvstání? Co přimělo poustevníky, aby si málo cenili světských radostí a pohrdali světskou slávou, šlapali po bohatství a vedli v poustevnách osamělý život, ne-li víra?

Co vede dnes opravdové křesťany k tomu, aby nedbali na pohodlí, neodmítali nepříjemnosti a přijímali a snášeli to, co je tvrdé a namáhavé?

Víra, která se projevuje láskou (Gal 5,6), dává sílu zřici se současných dober a v naději na dobra budoucnosti zaměnit přítomné za budoucí.“

Z poslední promluvy sv. Fidela ze Sigmaringen (1578–1622), kapucína a mučedníka

* * *

„Proč nám Bůh nemůže zabránit v konání zlého? Protože nechtěl, aby lidé byli automaty, ale chtěl je stvořit podle svého obrazu, tedy svobodné. Jestliže někoho milujeme každou žilkou svého srdce, chtěli bychom, aby na naši lásku svobodně odpověděl.

Bůh nás miluje nepředstavitelně a ponechává nám svobodu k radikálnímu rozhodnutí: dává nám možnost buďto milovat, nebo lásku zavrhnout, vyzařovat něco ze vznešeného společenství s Kristem, nebo se od něho odtrhnout a nechat tak jiné, aby žíznil po živém Bohu. Bůh nám ponechává svobodnou volbu, ale nedívá se na člověka nečinně. Trpí spolu s ním.“

sv. Matka Tereza z Kalkaty (1910–1997)

praktikovat východní meditace. (...) Samozřejmě jsem přestal chodit do kostela, abych se v »naprosté svobodě« duchovně, psychicky i finančně rozvíjel. Oněch cvičení se účastnili vystudovaní lidé, povětšinou velmi ochotní a citliví, nicméně zranění, z rozbitých rodin, žijících tak jako já v hříchu. Byli tam lékaři, právníci, učitelé, podnikatelé. Po třech měsících docházení na tato cvičení jsem se začal cítit mnohem lépe, přestal jsem pít a kouřit. (...) Zlo působí prostřednictvím magie ve dvou směrech. V první fázi budí dojem, že člověku slouží, přičemž ten si není vědom, že se otevírá působení satanovu – proto jsem já velmi brzy dostal to, po čem jsem toužil: zbalvil jsem se závislostí a nízkého sebevědomí. (...) Na tomto místě je nutné poznamenat, že teprve tehdy se začíná satan projevovat velmi agresivně a snaží se zničit člověka, který se chce od něho odpoutat a následovat učení Ježíše Krista. (...) Byla období, kdy

jsem se z toho snažil vycouvat. Jenže jsem to nezvládl, relaxační cvičení mě přitahovala a působila jak magnet, bylo to silnější než jakákoli závislost. Dnes vím, že šlo o pouta, satanovy okovy. (...) Po 11 letech bez návštěvy kostela jsem před očima guru poklekl a prosil jsem Boha: »Bože, řekni, o co tady jde? Kde to jsem?« A Pán se nade mnou slitoval. Okamžitě mě zalilo světlo Ducha Svatého. Pochopil jsem, že je to sekta a že guru ovlivňuje cvičením jógy myšlení účastníků, že jsme nástroje v satanových rukou zbavení samostatného myšlení. Na místě jsem se rozhodl odejít. Guru ovšem pochopil, že už vím, kým je – a v tu ránu se na mě vrhlo celé peklo! Rázem byl konec s mým zdravým sebevědomím, vystaveným satanem na písku. Započal se horor, přestal jsem logicky myslet. Satan zasáhl mé tělo, psychiku a hmotné věci. (...) Cítil jsem, že záchranou je pro mne Ježíš Kristus přítomný v církvi svaté. Mělo to však

jeden háček: více než půl roku jsem nedokázal vkročit do kostela, nedokázal jsem se modlit, obzvláště ne růženec, jenž je účinnou zbraní proti satanovi. Nemohl jsem ani poslouchat Radio Maryja. Velmi často jsem ležel před poutním chrámem Božího milosrdenství v krakovských Łagiewnikách - tam mi bylo krapet lépe. Satan se mi mstil: vzal mi sílu, energii a chuť do života. Má duše byla zavalena haldami hříchů, mezi nimiž se vyjímal pýcha. (...) Nakonec se mi povedlo vejít dovnitř chrámu Božího milosrdenství a přistoupit ke svaté zpovědi. Překvapilo mě, že jsem neslyšel žádná obvinění. Kněz mi řekl: »Ježíš tě miluje. On jinak ani neumí, a odpouští ti všechny hříchy.« Já se však nedokázal modlit, dotíraly na mě chmurné myšlenky. Začal jsem se modlit Otče náš nebo Zdrávas, Maria a nevěděl jsem, jak to pokračuje dále... Celou tu dobu jsem však začínal stále znovu a znovu a bojoval jsem. Až mše svatá odsloužená u mne doma a modlitba kněze exorcisty nade mnou u mne doma přervaly okovy zla. Tehdy se udály nepředstavitelné věci: můj otec, který mě všude jen proklínal, mi konečně požel, můj syn přestal užívat drogy a stav mé dcery se rovněž zlepšil. Po všiml jsem si, že když se modlím, musí satan čekat za dveřmi mé mysli. (...) Vsadil jsem vše na Krista a jeho uzdravující moc v církvi. To mě zachránilo. (...) V mém opuštění područí okultismu mi kromě každodenní vytrvalé modlitby a svátostí zpovědi a Eucharistie pomáhají půst a almužna a také poutě na posvátná místa.“

Záchrana v Bohu

Výše citovaná svědectví ukazují, že jedině díky Boží moci se může člověk osvobodit z područí zlého ducha. Skrze svátosti pokání a Eucharistie a také skrze vytrvalou modlitbu uzdravuje Bůh lidskou duši, přetrhává pouta hříchu. Pán Ježíš zve každého hříšníka, aby se poddal zázračnému působení jeho milosti: „I kdyby byla duše jak rozkládající se mrtvola a i kdyby pro ni už z lidského pohledu nebylo vzkříšení a vše by bylo ztracené, není tomu tak u Boha. Zázrak Božího milosrdenství vzkřísí v plnosti také tuto duši.“ (sv. Faustyna, Deníček, 1448)

Z Trwajcie w miłości 4/2023
přeložil -lr
(Redakčně upraveno)

Svátek Stolce sv. Petra

22. února

Svátek Stolce sv. Petra připomíná převzetí římského biskupského stolce apoštolů. V církvi se slaví od 4. století 22. února. Od 6. století slavila církev dvojí svátek Stolce, jeden v Římě a druhý v Antiochii. Tam původně Petr působil. Oba svátky zavedl pak Pavel IV. roku 1558.

Liturgické texty tohoto dne vedou k dvojímu zamyšlení. Především připomínají předání klíčů Petrovi, Skále, na které Pán postavil svou církev (evangelium), a dále k zamyšlení nad úlohou těch, kterým je svěřena jako pastýřům péče o velké či malé stádo (čtení). V Cesareji Filipově se Ježíš ptal učedníků: „Za koho pokládají lidé Syna člověka?“ Když apoštolové vysloví různé názory, o kterých se doslechli, položil jim rozhodující otázku: „A za koho mě pokládáte vy?“ Podle toho se i dnes rozlišují duchové. Protože on byl a je povolán, aby skrze něho přišli mnozí k pádu, nebo ku povstání (srov. Lk 2,34).

Byl to tehdy Šimon Petr, který jako mluvčí apoštolů odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ A Pán pochválil Šimona, syna Janova, a řekl o něm, že to byl Otec, kdo mu to zjevil, a tím jej vyvolil za Skálu, která převezme klíče od Božího království.

Nikoliv lidské bádání, nikoliv tělo a krev nám umožňují poznat pravého Krista, Vykupitele a Božího Syna, nýbrž Duch, který vychází od Otce. Víra je dar, je to milost.

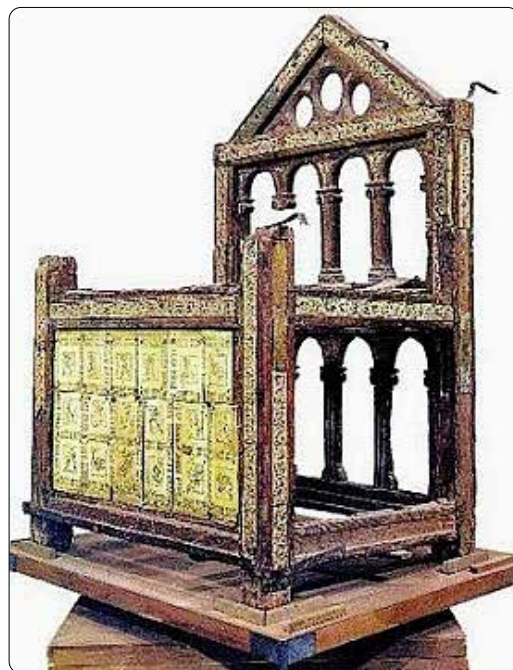
Kdo to ví a je o tom přesvědčen, ten si o to více bere k srdci slova z prvního Petrova listu, že pastýř se musí starat o svěřené stádo.

A autor listu k tomu dává určité tipy: Píše, že pastýři se musí o své stádo starat *nikoliv proto, že musí, ale dobrovolně, jak to chce Bůh*. Je jedno přísloví, že pes, kterého je třeba na lov přinést, nestojí za nic. Tak nestojí za nic pastýř, který nepečuje o své poslání s horoucím srdcem, který nenásleduje zcela a bezvýhradně Dobrého pastýře.

Ne pro špinavý zisk, ale ochotně se mají pastýři starat o Boží stádo. A také z této

výzvy zaznívá, že jen nezištnost otevírá cestu k lidským srdcím. A to je stará zkušenost, že lidé jsou ochotni leccos odpuštít svým pastýřům, jen jedno ne, když totiž upadnou do podezření, že pasou nikoliv duše, ale zlařáky.

A dále zde stojí: *Nebudte jako dědiční páni ve svém údělu, ale buďte svému stádu vzorem!*

A skutečně je mnoho možností, i velice subtilních, jak se chopit pevně otěží ve farnosti, jak srovnat její krok. Nějaký čas se může zdát, že to jde dobře, ale nikoliv nadlouho, dnes ještě méně než v minulých dobách. Více než cokoliv jiného přitahuje naopak dobrý a nenásilný příklad. U takových pastýřů, kteří každého respektují podle jeho osobní jedinečnosti a nemají na všechny „jeden metr“, cítí lidé, že jsou přijímáni a chápáni.

V minulosti i v přítomnosti může být v církvi i na pastýřích leccos, na co si můžeme oprávněně stěžovat, ale Petrovo svědectví, jimž vyznal víru v Ježíše Krista, zůstává neotřeseno po všechna staletí, takže i my můžeme a musíme věřit: *Brány pekelné ji nepřemohou.*

Z -sks- 7/99 přeložil -ra
(Redakčně upraveno)

Chléb svaté Zity (9)

7. KAPITOLA

Zita ve škole paní Modesty

Slunečná neděle vylákala rodinu Fatinelliových ven. Vyšli se na procházku městem. Zita měla volno.

Ach, proč jsem pořád zavřená v domě, přemítala v mysli paní Bianca, když zahlédla nádherné výklady obchodů v hlavní ulici. Dívalo se na ni všemožné zboží. Ale nelitovala toho, že neobcházela obchody, zlobila se na sebe, že místo toho, aby se vydala na procházku a pokochala se krásou Luccy, tráví čas jen v paláci či zahradě.

Došli k parku v centru města a posadili se na volnou lavičku ukrytou ve stínu vysokého platanu. Isabella i Pagano zahlédli opodál spolužáky ze školy a hned se za nimi rozběhli.

„Zbytečně jsem byla prchlivá, nedůvěřivá jakoby bez vlastního zdravého úsudku,“ říkala paní Bianca manželovi, „velmi toho lituji.“

„Také jsem nebyl k Zitě zrovna moc milý,“ utěšoval ji pan Guglielmo.

„Ale určitě jsi o ní nesmyslel mým srdcem. Vpusťte mě do něj hříšnou myšlenku, že je Zita neschopná, dobrá jen na modlení.“

„Modlitba je přece velmi potřebná, ať už pro nás, anebo pro celý dům,“ podíval se na ni manžel udiveně, ale přitom se šibalskýma očima. „Myslím, že i kdybys jí to řekla, Zita by se neurazila, pokoru dostala do vinku.“

„Víš, napadlo mě, že ji znovu dám do školy k paní Modestě. Neměla jsem jí odtamtud vzít, ale když jsem byla tak našťavaná a přesvědčená...“ nedokončila. Manžel jí stiskl ruku na znamení, že jí rozumí.

„Komornou nemáme. Zita sice zastává svou práci velmi precizně, ale stále se má čemu učit. Je to velmi dobrý nápad,“ povzbudil ji.

„Dobře, řeknu jí to hned, jak se vrátíme domů,“ zaradovala se.

Blížila se noc, dům utichl a Zita ve své komůrce poklekla. Dobrý Bože, jsem tak šťastná! Paní mi řekla, že se zítra vrátím

do školy! Ach, ani nevím, čím jsem si to zasloužila, šeptala v srdci hořícím láskou. A hned prosila o pomoc anděla, aby jí dobře chránil.

Časně ráno vyskočila z postele, a když měla hotovou všechnu práci, vydala se s paní Biancou do Luccy. V tutéž dobu začínala škola i vesele poskakujícím Paganovi a Isabelle.

„Těšíte se do školy?“ Isabella přeskočila kamínek na cestě.

„Velmi,“ odpověděla jí Zita.

„Mně se tam někdy nechce jít,“ prořekl se Pagano.

„Vždy jsem ráda chodila do školy. Nejradši jsem měla hodiny náboženství. Pan farář nám všechny příběhy tak krásně vyprávěl,“ Zita zabloudila myšlenkou do rodné vesnice.

Znovu se viděla kráčet nahoru ke škole. Cestou se k ní přidávaly ostatní spolužačky. Sedla si do dřevěné lavice a téměř bez dechu poslouchala příběhy o Ester, Rút či Mojžíšovi. Jednou, když jim pan farář vyprávěl, že Abrahám měl obětovat Izáka, měla v očích slzy. Bylo jí chlapečka líto, ale když se potom dozvěděla, že Bůh jen zkoušel Abrahámovu věrnost a poslušnost, radostí zatleskala.

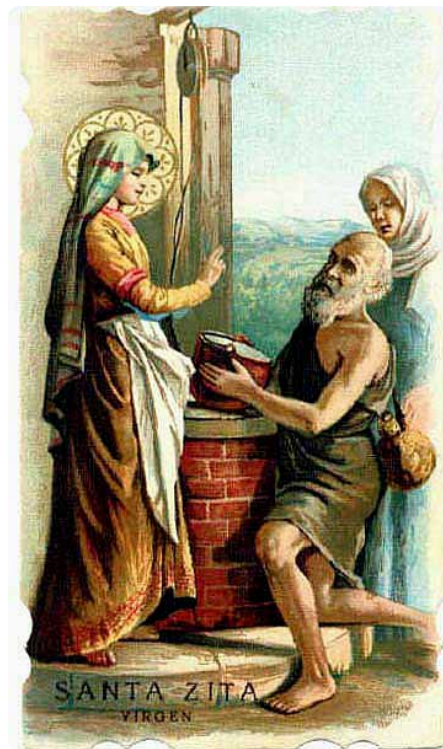
„I já mám hodiny náboženství ráda, ale nerada slýchám o pekle. Brr,“ otrásla se Isabella.

„Proto musíš být hodná, poslušná a vše svěřovat Pánu Bohu. Ten, kdo Boha miluje a prožívá s ním svůj život, nemusí se bát, že skončí v pekle, protože se bude bát hříchu,“ odpověděla Zita, aniž by si uvědomila, že ji vyučuje.

Paní Fatinelliová si toho však všimla a pousmála se. Je rozená učitelka. Děti nestraší, mile je vede k Bohu. Ach Zito, ani nevíš, jak jsem šťastná, že tě mám. S úsměvem se na ni podívala.

Škola paní Modesty pro děvčata se ukryvala za bílými zdmi velkého domu nedaleko kostela. Zita si vzpomněla, že stejně jako dnes ji kdysi doprovázeli rodiče, když šla poprvé do školy.

Jenže tehdy byla malé děvčátko, nyní jsem už dospělá. Roky ve službě uběhly, ani nevím jak. Povzdychla si. Pohlédla děti po vlasech, řekla jim, aby byly po-

slušné, a otevřela těžké dveře domu. Děti jim zamávaly a vesele vykračovaly dál. Městská škola byla vzdálená jen o několik metrů dál.

Zita s paní Biancou prošly dvorem a vešly do přijímací místnosti. Paní Modesta seděla v křesle a na stolku měla položený pohár s červeným nápojem. Když zahlédla návštěvu, rychle vyskočila a s úsměvem šla k paní Fatinelliové.

„Přivádím znovu Zitu, aby se doučila vše potřebné,“ řekla paní Bianca, když se obě ženy pozdravily.

„Slyšela jsem, že se Fiona už odebrala na onen svět.“ Paní Modesta jí soucitně stiskla ruku. „Komornou tedy potřebujete jako sůl. Nuže, nebudeme zahálet a hned ji odvedu mezi ostatní děvčata,“ usmála se. Ačkoli si paní Fatinelliové vážila, netoužila s ní strávit víc času, než bylo nutné.

Zita ji následovala do místnosti plné děvčat. Ale jakých! Ani jedna nebyla služka jako ona. Naopak. Na každém z děvčat bylo vidět, že pochází ze zámožné rodiny.

„Tam je tvoje místo,“ ukázala paní Modesta na stolek zastrčený v koutě, připomínající spíš trestnou lavici než tu školní.

Zita se poslušně odebrala ke svému místu. Vědoma si toho, že je tu jediná, která nemá otce bankéře či obchodníka, ale jen chudého rolníka, navíc z vesnice,

skromně se posadila na vrzající stoličku. Čekala, že jí paní Modesta dá hned něco na práci, ale nakrucovala se kolem slečinek. Chichotala se s nimi, tu pochválila, tam mrknutím oka dala najevo, že práce mohla být lepší.

„Tu máš. Vypárej to a znovu zašij.“ Paní Modesta si vzpomněla na Zitu až za hodinu. Podala jí starou látku. Kdysi to byl možná pěkný ubrus, nyní připomínal spíš starý hadr.

„Děkuji.“ Zita chytila nůžky a začala párat.

Toto uměla. Někdy pozorovala maminku, když párala svou starou sukni, aby jí z ní ušila novou, kterou by mohla nosit do školy.

Na práci si dala záležet. Látku zašivala rovnoměrnými stehy, aby se paní Modestě zavděčila. Cítila, že není v její škole zrovna vítaná, ale peníze jsou peníze. A také se chtěla paní Fatinelliové odvděčit za důvěru. Nemusela jí znovu dávat do školy, mohla ji přeložit například do maštale.

Když Zita dokončila svou práci, šla ke skupince slečen. „Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala se. Chtěla odevzdat svou práci paní Modestě, ale ta se kamsi vytratila. Zitě bylo trapné jen tak sedět, když ostatní ještě pracují.

„Kdybys uměla háčkovat, hned bych se své práce zbavila, je mi odporná.“ Hnědovlasá boubelka se zatvářila jako kyseľý citrón.

„Když budete tak laskavá a ukážete mi, jak se to dělá, asi bych mohla pomoci,“ odvětila Zita se skloněnou hlavou. Nehodí se, aby se chudé děvče dívalo do očí paničky. Jen to dořekla, už měla před sebou háček a výšivku, kterou slečinka dostala za úkol vypracovat.

Nemuseli jí dlouho vysvětlovat, jak se háčkuje. Šlo jí to samo od sebe, a tak jí to zaujalo, že vůbec nevnímala, co ostatní spolužačky dělají. Ruce jí kmitaly a mysli byla u Panny Marie. I ta dělala všechny práce sama. Šila oblečení a možná i háčkovala, říkala si Zita v mysli. A aby jí čas rychleji utekl, začala se v duchu modlit růženec.

Když potom před obědem vrátila hnědovlasé slečně hotový uháčkovaný ubrousek, ta se na něj s údivem zahleděla. Byl tak precizně uháčkovaný, že se nedivila, když z úst ostatních děvčat, co se shro-

máždily okolo ní, vycházely vzdychy a slova chvály.

Deset minut před dvanáctou se v místnosti objevila paní Modesta, aby zkontrolovala práci děvčat. Každé věnovala úsměv či pěkné slovo, ale k Zitě tak milá nebyla. Sešitou látku pouze vložila do proutěného koše.

„Dnes se rozloučíme a zítra vás opět čekám,“ vyprávěla je ze dveří. Od té doby, co Zita tehdy přestala chodit do školy, v ní nastaly změny. Vyučování už nebylo tak dlouhé jako předtím.

Paní Modesta usoudila, že bude stačit, když se budou učit jen v dopoledních hodinách. Žačky byly změnou nadšené, vždyť získaly víc volného času.

„Uf, konečně,“ některé si nahlas oddechly, že galeje, jak školu paní Modesty mezi sebou nazývaly, mají za sebou.

„Nevím, k čemu mi bude to odporné háčkování. Vždyť se dobře vdám a krajkou si koupím, ne?“ zachichotala se hnědovlasá baculka.

„Já také nebudu potřebovat umět batikovat, ale když se matka rozhodla, že musím chodit do školy, co jsem měla dělat?“ přitakala druhá.

Baculka upřela pozornost na Zitu. „Ty jsi od Fatinelliových, že?“

„Ano, slečno. Sloužím u nich od dvanácti let,“ poslušně odpověděla.

„Říkej mi slečno Carmelo.“

„Samozřejmě, slečno Carmelo,“ mírně uklonila hlavu, když se dozvěděla její jméno. A také její společníci, která se jí představila jako slečna Angela.

„Háčkování ti jde dobře. Madam Modesta mě vychválila do nebe,“ zasmála se Carmela.

„Ráda vám kdykoli pomůžu, i ostatním slečnám, když budou chtít,“ řekla Zita.

„Hej, slyšely jste?“ křikla Carmela na spolužačky, které stály opodál, „Zita za nás udělá, co bude potřeba.“

Některé se na Zitu usmály, jiné si jí jen přeměřily pohledem. Začala se cítit nepřijemně.

„Já už radši půjdu,“ otočila se a spěchala do kostela. Když se pomodlila, poděkovala ještě za milé spolužačky a prosila pro ně o zdraví duše i těla.

Domů se jí krácelo vesele. Těšila se, až bude paní Biance vyprávět, co se dnes naučila. Umí už nejen pořádně šít, ale i háčkovat!

Než se Zita druhý den ráno potichu vytratila z paláce, prostřela stůl v salónu ke snidani a kuchařce nakázala, aby úderem sedmé hodiny bylo všechno na stole, přesně podle přání paní Fatinelliové.

Ulice Luccy se probouzely do nového dne. Ptáčky si zpěvem rozcvičovali zobáčky a slunce vypouštělo hřejivé paprsky. Trhovci kráčeli s vozíky naloženými čerstvým zbožím a zdravili se se služkami, které spěchaly za nimi, aby byly na trhu první a nakoupily nejlepší ovoce a zeleninu.

Zita odbočila ke kostelu. Ráno se pomodlila, ale chtěla si ještě v tichosti popovídat s Pánem a odevzdat mu celý svůj den.

Když vyšla z kostela, právě okolo ní procházela slečna, které si včera ve škole také všimla. Zaujala ji, protože nebyla tak hovorná jako ostatní.

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus,“ pozdravila ji Zita s úsměvem.

„Navěky amen,“ odpověděla slečna. „Vidím, že se do školy těšíš.“

„Ano, chci se co nejvíc naučit, abych byla dobrou služkou mým dobrým pánům.“

„Jsi u nich spokojená?“

„Ano, roky u nich sloužím a nemůžu říct proti nim žádné křivé slovo.“

„Ty jsi asi jediná služka na světě, která si nestěžuje,“ zasmála se slečna. „Ach, jak jsem neuctivá. Mluvim s tebou, a přitom jsem se ani nepředstavila. Jsem Francesca,“ natáhla k ní ruku.

„Já jsem Zita,“ nesměle se představila.

„Dobře tě znám. Hodně se o tobě mluví. Máš ve městě hodně obdivovatelů. Ještě dnes vzpomínají na tvou záchranu malého Maxima.“

Francesca nelhala. Opravdu se o Zitě vyprávělo a vždy jen v dobrém. Možná i proto, že Zita nepomlouvala, ani se s nikým nespolečovala, ani nic, co se událo v paláci, nevynášela.

Francesca jí také obdivuje. Pokaždé, když se na ni včera ve škole potajmu podívala, viděla jen nevinnou bytost s čistým srdcem. Líbila se jí Zitina skromnost. Sama musela někdy své komorné domlouvat, aby nemluvila hrubě a nevyšovala se.

„Vlastně tě znám od doby, co jsi přišla do Luccy. Můj otec šel s vámi do paláce Via Fontana. Když jste stáli na dvoře,

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

právě jsem se dívala z okna ven. Myslíš, že bychom mohly být přítelkyně?“ zeptala se Francesca, když došly před bránu školy. „Cítím k tobě zvláštní důvěru.“

„Slečno Francesco, nevím, zda se sluší, abyste se přátelila se služkou,“ odpověděla Zita plaše.

„Co by se to nehodilo? Copak proto, že mám bohatší rodiče, jsem něco víc? Některé ti nesaháme ani po kotníky,“ rozhořčila se Francesca.

„Velmi ráda přijmu vaše přátelství,“ zašeptala Zita a otevřela bránu, aby její nová přítelkyně mohla vejít dovnitř.

Vyučování probíhalo téměř stejně jako včera. Akorát Zita nedostala párání staré látky. Paní Modesta ji dnes pověřila uklízením. Celou místnost, kde se učily, měla utřít od prachu, zamést a vydrhnout podlahu.

„Když to budeš mít hotové, vezmi přízi a namotávej ji na vřeteno,“ nakázala jí paní Modesta a jako včera se kamsi vytratila.

Pět hodin ve škole Zitě rychle uteklo. Hrál jí pocit, že se opět naučila něco nového. Pouklízela drobné chumáčky popadané příze z podlahy, odložila vřeteno na místo a vyšla ze třídy. Byla poslední, ostatní děvčata si pospíšila. Francesca na ni čekala před školou.

„Doprovodím tě,“ navrhla.

„Nejdu hned domů, jdu ještě do kostela,“ odpověděla Zita.

Francesca se pousmála. I ona ráda chodila ke svatostánku. Mezi spolužačkami však nenašla ani jednu, která by měla stejný zájem. Dávaly přednost zábavě a pomlouvání.

„Tak pojďme,“ chytila Zitu za ruku. „Také se ráda modlím.“

Každou neděli v kostele obdivovala Zitinu zbožnost. Věděla, že i ve všední den vždy ráno nejdřív zašla do chrámu, až potom ji nohy nesly do školy. Několikrát ji sledovala. Zita tiše vklouzla dovnitř, poklekla a na kříž hleděla tak upřímně, až se její tvář tak zvláštně rozzářila. Jenže nikdy k ní v tom posvátném tichu nepromluvíla. Zita byla v takové chvíli mimo tento svět, hluboce pohroužená do modlitby.

„Máme kousek společné cesty, můžu tě alespoň doprovodit,“ usmála se Francesca a zamávala jakési ženě.

„To je naše služka Johana. Je už stará. Víc dřív, než dělá, ale nemá nikoho,

Evangelium - Lk 6,17.20-26

Když Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil z hory a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět,

ke komu by se uchýlila na stáří, tak se ji snažíme zaměstnat drobnými pracemi, aby se cítila užitečná.“

Zita neřikala nic. V hlavě si srovnávala, co jí nová přítelkyně pověděla. Nebylo zvykem, aby se páni slitovali nad služkou, který už pro ně nemůže pracovat.

„Je to od vás velmi šlechetné,“ řekla po chvíli.

„Všichni jsme Boží děti, ať tomu věříme, nebo ne. A je jedno, zda jsme bohatí, nebo chudí. I tak se jednou před ním ukážeme jen se svými skutky.“ Francesca se zastavila před dřevěnou bránou s ozdobným klepadlem ze železa. „Už jsem doma. Můžu tě pozvat na oběd?“

Zita se na ni nevěřičně požívala. Taková vznešená slečna a zve ji ke stolu? Vždyť i v paláci jí s ostatním služebnictvem, a to si jí paní Fatinelliová velmi váží.

„Děkuji. Je to od vás milé, ale jsem jen obyčejná služka. Ráda jsem přijala vaše přátelství, ale nerada bych vás uvedla do neposlušnosti k rodičům.“ Zita se usmála a rozloučila. Práce bude mít doma spoustu, nemůže se obírat o čas zbytečným vysedáváním.

„Máš pravdu, asi to nebyl dobrý nápad. Ale než se rozloučíme, mám jednu prosbu. Nechovej se ke mně jako ke slečně. Pro tebe jsem jako pro ostatní spolužačky Francesca. Platí?“

Zita s úsměvem přikývla a odcházela směrem k paláci. Francesca vešla na dvůr, ale na prahu se otočila a dívala se za ní, dokud jí nezmizela z dohledu.

Zita spěchala. V břiše jí kručelo. Ale nebyl to hlad, co ji popoháněl. Chtěla povprávět paní Biance o dnešním vyučování dřív, než si s pánem a dětmi sednou k prostřenému stolu.

když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům.

Ale běda vám, boháči, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit; vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

Paní Fatinelliová právě vycházela z domu pro služebnictvo, když Zita vešla do dvora.

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus,“ nahlas pozdravila.

„Navěky amen,“ odpověděla paní domáci. „Dobře, že jsi tu, nemá kdo prostřít stůl,“ řekla a znělo to, jako by jí to vyčítala.

„Už jdu, moje paní, jen si opláchnu ruce,“ rychle vykročila ke studni.

Za chvíli už kmitala v salóň. Na bílý lněný ubrus pokládala lžíce, talíře a do středu stolu položila mísu s vroucí polévkou. Kuchařka mezitím přinesla nakrájenou šunku, přivezenou z Parmy. Pánům ji poslala stará teta paní Fatinelliové s dopisem, v němž zvala celou rodinu na návštěvu.

Šunka pronikavě voněla a Zitě se už sbíhaly sliny, i když věděla, že ona tak luxusní oběd mít nebude. Okolo šunky byly položené plátky sýra ozdobené černými olivami a v košíčku ležely krajíce chleba.

„Jak bylo ve škole?“ Paní Bianca se posadila ke stolu.

„Dnes jsem předla a trochu jsem se dívala na prsty slečny Jetty - paličkování jí jde jedna radost. Paní Modesta mi řekla, že příští týden už i mně dá pořádné práce. Zakázek má hodně a šikovných rukou málo,“ citovala učitelku.

„Jsi šikovná. Všechny práce určitě zvládneš na jedničku.“ Paní se otočila ke dveřím. Děti se zrovna vrátily ze školy a za nimi kráčel pan Guglielmo.

Zita se uklonila a potichu vytratila. Věděla, že nyní tu už nemůže být, protože paní rádi jedí v soukromí.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 17. 2. 2025

6:05 Nicu **7:05** Harmonické melodie: Benefiční koncert Pavly Flámové **8:15** Setkání: Stanislav Antoš – Domažlice **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Zachráněná hadů na Bali **9:30** Outdoor Films s Barbarou a Pavlem Stachurovými: Čína, země obdivuhodná a plná kontrastů **10:55** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov: Mezi pravdou a temnotou **13:20** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **13:42** Vyprávění jarního lesa **14:00** Ivan Šumichrast – člověk, který uzdravuje aj vychovává **14:50** Krajina pro motýly **15:10** Noční univerzita: Dušan Majer – Poprvé na kometě **16:00** Sabina **18:00** Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vdovin halěr **18:15** Náš Valášek z Horní Lidče **18:30** Zahradka písničkářů: Tomáš Toman & Ján Kisko [P] **18:55** Když vyschnou studny **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Ryby pod vlivem chemie [L] **21:10** Přesah [P] **22:00** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **22:10** K jádru věci: S Danou Drábovou **23:10** Jsem N: Vytrvalost **23:25** V souvislostech **23:55** Gojdič – láska nadevšecko **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 2. 2025

6:05 Bez tebe to nejde: Potřebuji tě **6:45** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 60 km: Okolo Vranovské přehrady **7:00** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme malá média **7:20** Svedectvá života: Sr. Petra Bulvasňáková DKL – Nitra **7:40** Nebojte se...! Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Můj chrám: Pavel Bratinka, disident a politik, kostel sv. Václava v Praze-Dejvicích **9:55** Noční univerzita: Uzdravení a proměna skrze liturgii **10:50** Řikejte mi strýcu **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** S chutí přes práh: Komunita bratří františkánů v Moravské Třebové **13:15** Transport **14:00** Jak potkávat svět: S Kattou a Markem Vrabcem **15:25** Svět – Neobyčejné ženy **16:00** Muzikanti, hrajte: Valáška **17:05** Vodopády milosrdenství **17:35** MIRI – DIRI [P] **18:00** Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Poslední večere **18:15** Rybář **18:30** O zániklé Karvinné **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Štěpán Krňoul **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Moudrost mnichů: Recept na zbožnost **21:20** Terra Santa News: 12. 2. 2025 **21:40** Poutníci času: S Jitkou Kačánovou **22:05** Dokořán: S Tomášem Kačem **22:55** Má vlast: Otrokovice **23:40** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **23:45** Svedectvá života: Sr. Mária Struhárová DKL – Mendryka **0:00** Cestujeme regionem Záhorie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 2. 2025

6:05 Cirkus Myjava: MFF Myjava 2018 **7:40** Okřídlení sousedé: Obyvatelé púd **7:55** Noční univerzita: Dušan Majer – Poprvé na kometě **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** V pohorách po horách: Česká Kanada – Landštejn **10:10** Hutrya **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Zvon **13:35** Hovory z Rekovic: Katarína Salayová-Jurkovičová **14:00** ARTBITR – Kulturní magazín **14:15** V pohorách po horách: Krajinnou břidlice – Nizký Jeseník

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

14:25 Svedectvá života: Sr. Bernadeta Priehodová DKL – Bošany **14:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Řemeslo má zlaté DNA **16:00** Výpravy do divočiny: Ryby pod vlivem chemie **17:05** Portréty krajiny **17:30** Terra Santa News: 19. 2. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista **18:15** Strýček Emu: Rádio **18:30** Danica a její příběhy **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:45** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **21:40** Noční univerzita: Hudba v Duchu Svatém [P] **22:40** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **23:00** Generální audience papeže Františka **23:25** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov: Mezi pravdou a temnotou **0:00** Lendak – tradície pod Tatrami **0:55** Lípa **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 2. 2025

6:05 Bez tebe to nejde: Být bližním **7:10** František Derfler u stolu **8:00** Terra Santa News: 19. 2. 2025 **8:20** Poutníci času: S Jitkou Kačánovou **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě S Noe [L] **9:15** MIRI – DIRI **9:30** K jádru věci: S Danou Drábovou **10:30** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **10:45** Železné hory **11:20** Cesta k pěstounství: Pěstounská péče na přechodnou dobu **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Hovory z Rekovic: Martin Kasík **13:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 65 km: Údolí Oslavy **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Přijďte večer k nám ...: Vzpomínka na textaře Zdeňka Borovce **15:35** Janomamové v Brazílii **16:00** Přesah **16:45** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorská ves **17:15** Kaplani naděje: Anna Macková **17:25** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **18:00** Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Kristus vstal z mrtvých! **18:15** Ovečky: 7. neděle v mezidobí **18:30** V pohorách po horách: Hora Baranec v pohoří Roháče **18:40** Desatero řemesel – Poniklá [P] **18:55** Příroda kolem nás: Jeřáb popelavý. Netopyr, příběhy zachráněné stanice. **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Mezi pražci: Únor 2025 [P] **20:50** Cvrlikáni: Učedníci **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Dobrá firma **0:20** Cenakolo: Svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 2. 2025

6:05 Bez tebe to nejde: Potřebuji tě, bez tebe to nedokážu **7:10** Koncert – cimbalová muzika Harafica **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Tiché hrozby – Mizející půda **9:45** Lazníci z Hřiňovej **10:00** Výpravy do divočiny: Ryby pod vlivem chemie **11:05** Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj

písničku **14:00** Dobrodružství před kamerou **15:20** Buon giorno s Františkem **16:05** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **16:45** Klapka: S Arnoštem Lukešem **18:00** Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíš se zjevuje apoštolům **18:15** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:45** Léčba i naděje v srdci Afriky [P] **19:00** Příroda kolem nás: Bongo horský. Život v rákosinách. [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Tomášem Halikem [L] **21:05** V pohorách po horách: Toulání Lednicko-valtickým areálem **21:15** Poletuchy: Na skok na Tábor **22:05** Struny nad Oslavou **22:40** Když bolí tělo: Infekce **23:40** Desatero řemesel – Poniklá **0:00** Hlubinami vesmíru s Milanem Halouskem: Pilotovaná kosmonautika, 2. díl. **0:40** Kaplani naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 2. 2025

6:05 Bez tebe to nejde: Zameť si před vlastním prahem **7:05** Benefiční koncert pro zahradu Hospice: Svätý Kopeček **8:25** ARTBITR – Kulturní magazín **8:45** Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko **8:50** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **9:15** Ovečky: 7. neděle v mezidobí **9:30** Strýček Emu: Rádio **9:40** Viděli jsme **10:00** Mše svatá s biskupským svěcením P. Prokopa Brože: Hradec Králové, katedrála Ducha Svatého [L] **12:30** Přejeme si... [P] **12:50** Pod lampou **14:55** Jak potkávat svět: Se členy Janáčkovy kvarteta **16:20** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **16:40** Rockom krokem: Třebovický koláč 2018 **17:25** Poutníci času: S Janem Romportlem **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 7. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Svätý Serafim: Na zemi anděl, v nebi člověk **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Ivana Váňová **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán [P] **20:50** Outdoor Films: Kdo žije duchovně, má každá jeho činnost duchovní rozměr [P] **22:25** The Chosen (4. díl): Skála, na které je postaven **23:30** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:45** Myanmar – Kačjinský stát: Prahne po míru **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 2. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:45** Okřídlení sousedé: Život s čápy **7:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 7. neděle v mezidobí **7:20** Mistr houslař z Jestřabí **7:40** Cvrlikáni (87. díl): Michal Horák **8:45** Rok 2024 s papežem Františkem **9:40** Mezi pražci: Únor 2025 **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Jeden hrnek naděje **13:25** Krajina paměti **14:00** Muzikanti, hrajte: Vracovjáči [P] **15:10** Dokořán **16:00** Múzy církevních škol: Střední škola svaté Anežky České Odry **16:20** Josef **18:00** Sedmihlásky: Poslali mňa pro vodu **18:05** Ovečky: 7. neděle v mezidobí **18:20** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a svätý František **18:45** Strýček Emu: Už aby bylo jaro [P] **18:56** Nanebevstoupení **19:05** Setkání: Jiří Carbol – dřevěný kostel sv. Antonína Paduánského na Prašivé **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (4. díl): Skála, na které je postaven **21:05** Mír, mír, mír [P] **21:25** Faustyna – apoštol Božího milosrdenství **22:45** Zpívá celá dědina: Dolní Bojanovice **0:20** Viděli jsme 5+ **0:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 2. o 18:00 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Benediktínsky kláštor v Abu Goš)

V tejto časti si prezrieme Benediktínsky kláštor Abu Goš ležiaci neďaleko Jeruzalema v dedinke Abu Goš.

Utorok 18. 2. o 13:40 hod.: Izrael – zasľúbená zem

V moderných sekulárnych židovských mestách nie sú žiadne chrámy. Pápežská nadácia a bratia jezuiti pre utečencov, ktorí prežili peklo únosov, zriadili pastoračné centrum, v ktorom im okrem katechéz a sviatostí poskytujú rôznorodú podporu.

Streda 19. 2. o 17:00 hod.: Povolanie laik (Talenty)

Každý z nás má dobré vlastnosti a talenty, ktoré nás v živote posúvajú vpred. Eva Hrešková tie svoje spoznala po náročnom období vyhorenia. Dnes pomáha iným odhaľovať ich silné stránky a ďalej na nich budovať. Svoj talent hudby využíva aj v spoločenstve Martin-dom, v ktorom slúži.

Štvrtok 20. 2. o 16:35 hod.: Tvorivo (Fašiangy)

K fašiangom nerozlučne patrí hudba aj koláče. V relácii Tvorivo vám ponúkneme recept na originálne slané šišky a vyrobíme si hudobné nástroje z veľmi netradičných materiálov.

Piatok 21. 2. o 20:30 hod.: Ruka v ruke

Rodinný film o náboženských predsudkoch a pohľad na ne očami nevinných detí.

Sobota 22. 2. o 20:30 hod.: Nehanbím sa

Skutočný príbeh Rachel Joy Scottovej, prvej študentky, ktorá bola zabitá pri streľbe na strednej škole Columbine 20. apríla 1999.

Nedeľa 23. 2. o 20:30 hod.: The Chosen / 1. séria

Seriál o živote Ježiša, prerozprávaný z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Po tom, čo sa žena stala svedkom uzdravenia malomocného na ceste do Kafarnauma, pretláča svojho ochrnutého priateľa cez zástup, aby sa stretol s Ježišom.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. ÚNORA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 2.		PO 17. 2.		ÚT 18. 2.		ST 19. 2.		ČT 20. 2.		PÁ 21. 2.		SO 22. 2.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	996	1113	1309	1453		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	997	1114	1310	1454		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1310	1454		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1001	1118	1310	1454		
Antifona k Zach. kantiku	693	783	1308	1452	953	1066	969	1083	985	1101	1002	1119	1311	1455		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1002	1119	1675	1894		
Závěrečná modlitba	693	783	1308	1452	954	1067	970	1084	986	1102	1309	1453	1311	1455		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	792	890		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1311	1455		
Závěrečná modlitba	693	783	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1311	1455		
Nešpory:																
	SO 15. 2.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	693	782	694	783	948	1452	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129	694	784
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	693	783	693	783	1308	1452	963	1077	980	1095	996	1113	1309	1453	695	784
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 16. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 17,5–8

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39), 5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

2. čt.: 1 Kor 15,12.16–20

Ev.: Lk 6,17.20–26

Pondělí 17. 2. – nezávazná památka sv. Alexia a druhů

1. čt.: Gn 4,1–15.25

Ž 50(49),1+8.16bc–17.20–21

Odp.: 14a (*Přinášej Bohu obětí chvály.*)

Ev.: Mk 8,11–13

Úterý 18. 2. – ferie

1. čt.: Gn 6,5–8; 7,1–5.10

Ž 29(28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10

Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)

Ev.: Mk 8,14–21

Středa 19. 2. – ferie

1. čt.: Gn 8,6–13.20–22

Ž 116B(115),12–13.14–15.18–19

Odp.: 17a (*Přinesu ti obětí díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 8,22–26

Čtvrtek 20. 2. – ferie

1. čt.: Gn 9,1–13

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 20b (*Hospodin popatřil z nebe na zem.*)

Ev.: Mk 8,27–33

Pátek 21. 2. – nezávazná památka sv. Petra Damianiho

1. čt.: Gn 11,1–9

Ž 33(32),10–11.12–13.14–15

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mk 8,34–9,1

Sobota 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1–4

Ž 23(22),1–3.4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13–19

TEOLOGIE

O HRÍCHU V TEOLOGICKÉ SUMĚ

Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Tomáš Machula • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze prof. Martin Cajthaml, Dr.phil., a MUDr. Lukáš Fošum, O.P., Dr.Theol.

Traktát o hříchu (STh I-II, q. 71-89) se nachází v *Prima secundae*, mezi pojednáními o ctnostech a o zákoně. Tomáš v něm podrobně a detailně rozpracovává téma hříchu, předkládá odpovědi na otázky, co je hřích, jak se rozděluje, jaké jsou jeho příčiny a k jakým vede důsledkům. Nezabývá se zde konkrétními typy hříchů, ale popisuje hřích v obecné rovině. Zdůrazňuje jeho neuspořádanost a nerozumnou povahu, odchýlení se od rozumového řádu. Hřích je zde vykreslen nikoli primárně jako neposlušnost vůči zákonu, ale jako nerespektování vlastního rozumu, který je zodpovědný za pochopení a reflexi přirozeného, božského a lidského řádu.

KRYSTAL OP, s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 280 stran, 320 Kč

KALVÁRIE A MŠE SVATÁ

*Fulton J. Sheen • Z angličtiny přeložil Roman Cardal
Redakční úpravy Kateřina Kutarňová, Jan William Dvořák*

Arcibiskup, spisovatel, televizní a rozhlasový kazatel – ctihodný Fulton J. Sheen (1895–1979). Jedna z nejvýraznějších osobností amerického katolictví 20. století. Uměl o kráse katolické nauky promlouvat s přitažlivou přímočarostí a duchovní hloubkou, která dokázala oslovit zástupy televizních diváků i rozhlasových posluchačů. Patřil mezi přední mediální osobnosti, aniž by se přiváděním druhých k Bohu sám od Boha vzdálil. V této útlé knižičce (originál vyšel v roce 1936) nabízí průvodce mši svatou, zpřítomněním kalvárské oběti.

Hesperion, z. s. • Dotisk prvního vydání
Brož., 110x180 mm, 72 stran, 110 Kč

HRY

THE HOLY CARDS • CARDS WITH SYMBOLS & STORIES FROM BIBLE

Barbora Coufalová

Klasické hrací karty, které jsou však výjimečně svým křesťanským designem.

Ke každému číslu nebo znaku se totiž vztahuje jiný křesťanský symbol. Dole na kartě najdete odkaz na citát z Bible, který se vztahuje k symbolice karty. Karty jsou určeny převážně pro mladé, ale potěší všechny věkové kategorie.

*Cesta • 60x100 mm,
1 balíček (karton) - 54 karet, 168 Kč*

BELETRIE

CO BŮH ŠEPTÁ MAMINKÁM

Hana Pinknerová • Odpovědná redaktorka Kristina Veselá

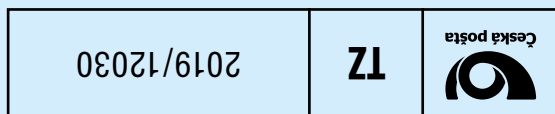
Fejetony Hany Pinknerové jsou lexikonem nápadů a inspirací, jak radostně i tvořivě zvládat výchovu dětí a péči o domácnost. Laskavé příběhy pohladí po duši unavené maminky, povzbudí je a ujistí o tom, že s Bohem nejsou nikdy na nic samy. Něžná svědectví maminky dvou dcer dodají ženám energii a naději, že jejich neviditelná námaha má smysl. Jsou úžasné, jsou jedinečné, jsou milované. Jsou maminkami na pravém místě, když milují, hrají si i vychovávají.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti
KatMedia, s. r. o. • Třetí vydání, v KNA druhé
Váz., 120x205 mm, 180 stran, 299 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc